

KELIOS PASTABOS APIE PIRMAJĄ LGGRTC VADOVYBĖS SUSITIKIMĄ SU DARBUOTOJAIŠ

2022 m. balandžio 26 d. 15-17 val. Tuskulėnų Oficinios salėje vyko visuotinis Centro darbuotojų susitikimas su vadovybe. Susitikimą inicijavo LGGRTC darbuotojų profesinės sąjunga, LITAK profesinė sąjunga ir Darbo taryba.

Poreikis betarpiškai pabendrauti senokai brendo, nes prisikaupė nemažai darbuotojams aktualių klausimų.

Susitikimą pradėjęs generalinis direktorius dr. Arūnas Bubnys pažymėjo, kad tai, ko gero, pirmasis tokio pobūdžio renginys per visą Centro gyvavimo laikotarpį. Taigi - įvykis istorinis.

Renginį moderavo Darbo tarybos pirmininkė Otilija Daniūnienė. Ji pasiūlė susitikimo darbotvarkę (kuri dar išvakarėse išsiuntinėta visiems tarnybinių elektroninių paštų):

1. Darbo užmokesčio pokyčiai 2022 m. ir darbuotojų veiklos vertinimas už 2021 m.;
2. Numatomi Centro struktūriniai pokyčiai;
3. Vadovybės ir darbuotojus atstovaujančių organų (Darbo Taryba, LGGRTC darbuotojų profesinė sąjunga, Lietuvos istorijos ir atminties kultūros darbuotojų profesinė sąjunga) tarpusavio komunikacija;
4. Kiti klausimai.

Tokiai darbotvarkei susirinkusieji pritarė, o Centro vadovybė – neprieštaravo. Tuo pačiu generalinio direktoriaus pavaduotojas Vytas Lukšys informavo, kad susitikime nebus priimami jokie vykdyti privalomi sprendimai.

Vadovybės poziciją darbo užmokesčio klausimu daugiausia dėstė vyriausiais patarėjas Aivydas Keršulis. Anot jo, daugeliui darbuotojų sumažinta darbo užmokesčio kintamoji dalis (o tai tiesiogiai susiję su darbo užmokesčiu), dėl itin prastos LGGRTC finansinės padėties. Tačiau prelegentas taip pat tvirtino, kad 2020-2021 m. finansavimas ženkliai didėjo lyginant su ankstesniais metais. Maža to, jis papasakojo apie ministrės pirmininkės Ingridos Šimonytės apsilankymą „Homo sovieticus“ ekspozicijoje. Vizito metu Premjerė nusprendė papildyti Centro mokos fondą net 150 000 eurų, ir šį faktą A. Keršulis užtikrintai priskyrė prie administracijos nuopelnų. **Vis tik būtų logiška šį I. Šimonytės gestą laikyti Centro darbuotojų triūso įvertinimu.**

A. Keršulis operavo ir įvairiais finansiniais rodikliais. Antai jis tvirtino: Centro darbuotojų vidutinis darbo užmokestis pakilo net iki ~1300 eurų (neatskaičiavus mokesčių). Aptarinėję tokius stulbinančius pasiekimus paašikėjo, kad visoje Lietuvoje šis rodiklis sudaro virš 1600 eurų. Nesunku paskaičiuoti - vidutiniškai LGGRTC darbuotojas uždirba 20 proc. mažiau nei vidutiniškai uždirba Lietuvos gyventojai. (Susitikime nepamirėtas dar vienas vertas dėmesio rodiklis - vidutinis darbo užmokestis Vilniaus regione sudaro beveik 1900 eurų...).

Besvarstant „piniginį klausimą“ salėje kilo ne viena šurmulio banga, kas turbūt bylojo apie nepritarimą „direkcijos“ pozicijai. Beje, žodis „direkcija“ susitikime skambėjo ne kartą, nors oficialioje Centro struktūroje tokio organo nėra.

Finansai finansais, bet yra dar ir visai paprasti žmoniški reikalai. Apie juos prakalbo Druskininkų rezistencijos ir tremties muziejaus vyriausiasis muziejininkas Saulius Lukošius. Ar galima vadinti pagarba dirbančiajam, kai jam nepakanka lėšų šeimos išlaikymui ir tenka ieškoti papildomo uždarbio? Ar gerai, kad tarnybinių patalpų valymas užtikrinamas „iš vidinių“ resursų? Jaunas specialistas, atėjęs dirbti į mūsų įstaigą dėl menko uždarbio net nesvajuoja gauti banke paskolą; taigi, jam pradėti kurti savo gyvenimą nekokia perspektyva... S. Lukošius kelis kartus vis žadėjo baigti savo prakalbą, bet kartūs žodžiai vis liejosi ir liejosi... Drąsiai galima pasakyti, kad jie atspindėjo konsoliduotą susirinkusiųjų nusiteikimą, nes kai Druskininkų muziejaus atstovas nutilo - salė spontaniškai pratruko ovacijomis...

Apibendrinant finansų tematiką, tenka konstatuoti – šiandien realių būdų priartinti LGGRTC darbuotojų darbo užmokestį prie vidutinių Lietuvos rodiklių „direkcija“ neturi.

Tylomis susitikimo dalyviai išklaušė informaciją apie vidutinį atlygį pagal padalinius. Pasirodo, administracijos, teisės srities darbuotojų atlyginimai ženkliai lenkia istorikų ar muziejininkų atlygį už jų darbą. Ir šiame susitikime, ir ne kartą kitomis progomis buvo minėta, kad LGGRTC – labai svarbi ir reikalinga institucija. Nemenkinant viešosios komunikacijos ir teisės žinovų (gal būtų gerai Centrai turėti bent vieną kvalifikuotą vadybos specialistą?...), kyla klausimas – ar būtent jie sukuria tą svarbą ir reikšmingumą? Sprendžiant iš atlyginimų išklotinės – išeina kad taip ir yra... Žinoma, mūsų įstaiga, kaip ir bet kuri kita, negali funkcionuoti be paminėtų specialistų. Gerai kad žmonės gauna neblogus atlyginimus, bet kažin ar dabar susiklosčiusi situacija yra racionali bei teisinga... Juk Centras pirmiausia yra istorinių tyrimų, istorinės atminties institucija. O šią misiją įgyvendina kitų padalinių darbuotojai.

Paliesta ir daugiau aktualijų. Kokios laukia struktūrinės permainos? (Gal ir minėta „direkcija“ yra kažkokios restruktūrizacijos įgyvendinimo elementas?...) Kodėl „iš viršaus“ pasitaiko tarnybinės etikos ignoravimo atvejų? Ar kada nors išsispręs vidinės komunikacijos problemos?... Kaip ir kada bus sprendžiamas trūkstamų specialistų klausimas? Šie ir kiti Centro veiklos klausimai, be abejonės, yra vadovybės atsakomybėje ir kompetencijoje. Bet jie tiesiogiai liečia darbuotojų interesus, įtakoja jų gerą savijautą darbe ir asmeniniame gyvenime, o reiškia - viso kolektyvo veiklos rezultatus. Vadovybė turėtų juos nuolat ištransliuoti išsamiai, aiškiai ir viešai. Adekvatus vadovybės ketinimų ir veiksmų suvokimas išeitų tik į gerą.

Generalinis direktorius A. Bubnys kalbėdamas prisitarė, esą mes visi esame toje pačioje valtyje. Į tai norisi liūdnokai paironizuoti – ne, nesame vienoje valtyje. Greičiau vieni mėgaujasi vidutinės klasės jachtų prabanga, o kiti - iriasi gelbėjimosi valtelėse...

Centro vadovas, tardamas baigiamąjį žodį, pažadėjo artimiausiu metu supažindinti kolektyvą su parengta pirmine audito ataskaita. Jis santūriai pasidžiaugė, kad be reikalo baiminasi „bloko“ jo vadovaujamos įstaigos darbuotojų elgesio susitikimo metu. Ką gi, džiugu kad negerai įtarimai nepasitvirtino.

Nors administracija buvo nusiteikusi prieš sprendimų priėmimą, bet vienas sprendimas vis tik priimtas – ateityje ir toliau rengti tokius tiesioginio bendravimo seansus. Labai to tikimės.

LGRTC darbuotojų profesinė sąjunga parengė ir Centro vadovybei įteikė atmintinę (gaires) dėl esminių centro problemų (jas galite pasiskaityti). Tikimės, kad jos bus nagrinėjamos ir bus sprendžiamos, kad mūsų bendras Centro laivas su pagreičių judėtų tinkama kryptimi.